

INTERVIEW SERIE *Kolkata: Run in the Alley*

Curatoren Manuel Klappe en Praneet Soi.

Door Lipika Bansal

Oorsprong

De naam van de tentoonstelling is geïnspireerd op de prachtige pentekening van Ganesh Pyne (1968) - Kolkata: Run in the Alley - waarop een jongen staat afgebeeld die met zijn vlieger rent in een steegje van Pyne's wijk in Noord-Kolkata. Toen we het zagen, zei Manuel "dat is een geweldige naam voor de show", en die bleef hangen. Om de tentoonstelling een meer actuele uitstraling te geven, vroegen we kunstenaar Sumantra Mukherjee de tentoonstellingsposter te ontwerpen.

Ganesh Pyne, *Run in the Alley*, 1968

Ontwerp van de tentoonstelling

Op de begane grond ondersteunen structurele raamwerken van bamboe de kunstwerken en zorgen voor fysieke eenheid in de ruimte. Ze doen denken aan de bamboesteigers die overal in Kolkata te zien zijn en die veel gebruikt worden voor constructies en renovaties. In combinatie met de klassieke architectuur van Marres veranderen de bamboeconstructies het gevoel van de ruimte volledig. We kunnen ons voorstellen dat iemand ze gebruikt om het plafond te schilderen of de deuren te bevestigen.

Bamboo frameworks, featuring work by Tim Breukers and Bonno van Doorn

Dus, terwijl je beneden de kleurrijke, gelaagde, chaotische straten van Kolkata hebt, heb je boven een besloten, intieme sfeer - om de meer gedetailleerde en sensuele stukken van de tentoonstelling te tonen. Koen Taselaar ontwierp de installatie. Hij verwees naar het doe-het-zelf-handboek van de Italiaanse modernist Enzo Mari om de tafels te bouwen, en ook de schermen werden met de hand gebouwd. Als een Bauhaus-manier om een voorstelling te maken, laat de scenografie van de twee verdiepingen verschillende posities samenkomen. We wilden deze veelheid benadrukken om het

Installatie ontworpen door Koen Taselaar, met werk van Paula Sengupta en Gautam Choudhury.

organische proces te weerspiegelen dat de Bengaalse en Nederlandse kunstenaars tijdens de CARF-residentie samenbracht. De curatorische positie heeft de neiging om de kunstshow af te vlakken, maar we vonden het niet erg dat textuur, ruis; verschillende media samenkwamen, zelfs om iets conceptueels, figuratiefs te maken.

Bengaalse modernen

We hebben drie generaties Bengaalse modernisten opgenomen - een paar "klassiekers" - om de hedendaagse stukken van de tentoonstelling in een grotere context te plaatsen. De huidige artistieke processen in West-Bengalen worden nog steeds sterk beïnvloed door de culturele erfenis van de Bengaalse Renaissance.

Somnath Hore, die niet meer leeft, was een communist en ging in de jaren 1920 naar de theetuin om de stakende arbeiders te documenteren. Lange tijd werd hij genegeerd, maar nu is hij in de belangstelling gekomen. We zijn erin geslaagd een verscheidenheid van zijn werk hier te krijgen: ets, houtsnede, lino en beeldhouwwerk. Van de tweede generatie hebben we Benode Behari Mukherjee. Toen hij blind begon te worden, begon hij met collages te werken, wat we in de tentoonstelling hebben. Hij was de leraar van vele bekende kunstenaars, waaronder Riten Mozumdar.

Ushmita Sahu is een wetenschapper die onderzoek doet naar Mozumdars werk. Hij was een kunstenaar-ontwerper uit Santiniketa en werkte veel samen met Europese ontwerp bureaus. Sahu is geïnteresseerd in dat precieze moment in de tijd, in de kruising van culturen, vakmanschap en expertise.

Somnath Hore, *Untitled*.

Riten Mozumdar, *Untitled*, begin jaren '80

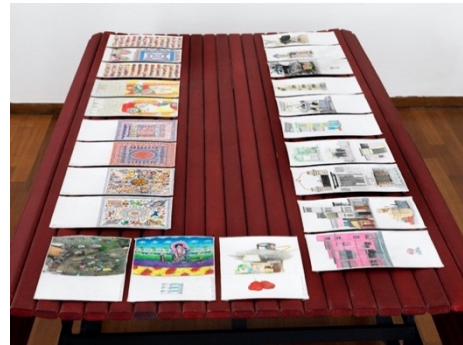
De kunstenaars

De kern van de tentoonstelling is het werk van Bengaalse en in Nederland gevestigde kunstenaars, die elkaar ontmoetten, samenwerkten en van elkaar leerden tijdens de CARF residency die Soi in 2014 startte.

Sachi Miyachi is een Japanse kunstenares die, net als ik (Soi), al vele jaren in Nederland woont. Tijdens haar verblijf in Kolkata maakte ze een serie tekeningen van haar observaties, groot en klein. Sommige geven de architectuur weer die ze in de stad tegenkwam, andere zijn facsimile's van kantha's die ze in het Gurusaday museum zag. Ze gebruikt kleurpotloden en 'mithai' doosjes voor haar werk.

Miyachi keek tijdens haar omzwervingen omhoog en Henri Jacobs keek naar beneden: hij werd weggeblazen door de voetpadontwerpen in Kolkata. Hij creëerde terracotta tegels die binnen Marres een kleurrijk en geometrisch plaveisel vormen en de botsende patronen van de stad nabootsen. Je kunt er daadwerkelijk overheen lopen om van het ene naar het andere deel van de tentoonstelling te gaan.

Het onderwerp van Nobina Gupta zijn de wetlands buiten Kolkata. Haar werk is gemaakt in samenwerking met de volkskunstenaar Mamoni Chitraki. Het resultaat is dat van twee overlappende stemmen over hetzelfde thema; het schilderij van Gupta en hetzelfde verhaal gefilterd door de ogen van de ambachtsvrouw.

Sachi Miyachi

Henri Jacobs

Nobina Gupta

Nilanjan Bhattachariya is een filmmaker uit Kolkata. In zijn documentaire volgt hij een Duitse kunstenaar die in opdracht van het Goethe Instituut een architecturaal werk in Kolkata moest maken. Hij koos ervoor om met bamboe te werken en maakte een over-the-top constructie; hij gaf een leger van mensen de opdracht om het te realiseren. Bhattachariya bekijkt dit als Bengaal met een kritische blik - hij benadrukt de ongelijkheid van macht en middelen die ten grondslag liggen aan dergelijke grootschalige projecten.

Nilanjan Bhattachariya

Het werk van Arthur Stokvis toont een gat-in-de-muur-industrie van plastic spuiten in Kolkata. De esthetiek is geïnspireerd op KC Paul - een personage dat beroemd is om zijn graffiti en excentrieke theorieën, een man met een eigen mythologie. Voor de achtergrond nam Stokvis beelden van de stad en een iconografie van botten, die resoneert met de bamboestructies die zijn schilderijen ondersteunen. Op de vloer plaatste hij rood cement, wat je veel ziet in Indiase huizen als ze schilderen tijdens het verspreiden van chuna.

Als je naar de kunst van Stokvis kijkt, zie je meerdere perspectieven samenkomen. Links heb je het werk van Ruchama Noorda, uit Nederland, en daarachter de houtsneden van Srikanta Paul, uit Kolkata. Door de deur zie je Maartje Korstanje's Banyanboom van papier-maché, waarop je kunt zitten om de strips van Sarbajit Sen te lezen.

Arthur Stokvis

Over de auteur

Lipika Bansal, oprichter van Textiel Factorij, is artistiek onderzoeker en sociaal ontwerper. Met haar werk onderzoekt ze kunst- en ambachtsculturen van India en Nederland, hun erfgoed, oorsprong en lokale betekenis. In haar praktijk zijn deskundigen uit alle disciplines betrokken, waaronder kunstenaars, ontwerpers, ambachtslieden, makers, starters, amateurs, biologen en wetenschappers. Hun expertise vertegenwoordigt een manier van kijken naar de wereld die het werk verrijkt op basis van lokale kennis, lokale materialen en wederkerigheid.